

Mưa ngâu

ISSN: 2734-9195 11:18 27/08/2026

Trời về đêm, mưa ngâu đã tạnh. Trăng nhô lên, ánh sáng dịu dàng trải xuống con ngõ nhỏ. Ngẩng nhìn vầng trăng, tôi cảm thấy như bóng dáng cha mẹ hiền hòa đang dõi theo tôi.

Tháng Bảy, mùa Vu Lan, ngày của những bông hồng được cài lên ngực áo mỗi người con; ngày để mỗi người hướng về nguồn cội, để lòng lắng lại trong hai chữ “hiếu ân”.

Ngoài kia, cơn mưa ngâu giăng kín một mảnh trời. Những hạt mưa rơi xuống mái hiên như gõ nhịp vào miên ký ức. Buổi chiều nhìn qua song cửa, lòng tôi cồn cào một nỗi nhớ không thể gọi tên. Cha mẹ đã đi về nơi xa lắm, để lại một khoảng trống mênh mông, nhưng chính hoàn cảnh ấy giúp tôi học cách tự lập và trưởng thành.

Nhớ khi xưa, mỗi mùa Vu Lan về, tôi thường cùng mẹ đi chùa lễ Phật. Trong làn khói nhang bảng lảng, đôi bàn tay gầy guộc của mẹ khép lại thành búp sen thành kính. Mẹ bảo: “Đi chùa là để nhớ ơn tổ tiên, ông bà, cha mẹ... để thấy đời sống nhẹ nhàng hơn”. Ngày còn nhỏ, tôi chưa hiểu hết ý nghĩa. Giờ đây, tôi mới thấm: Vu Lan không chỉ dành cho những người còn cha mẹ, mà còn là khoảng lặng để những người cài bông hồng trắng như tôi được nhớ về đấng sinh thành, để tri ân và gìn giữ hình bóng cha mẹ trong tim.

Trong màn mưa ngâu, tôi như thấy lại bóng dáng cha. Đó là những buổi chiều cha tất tả trở về sau ngày làm đồng vất vả, tấm áo sồn vai ướt sũng nhưng cha vẫn nở nụ cười: “Cha không sao đâu”. Bàn tay thô ráp của cha vỗ nhẹ nhẹ lên vai tôi mỗi khi tôi mệt mỏi, như truyền cho tôi một niềm tin vững chãi. Tôi nhớ dáng mẹ lom khom bên bếp lửa, gương mặt sạm màu thời gian. Mẹ luôn là người cuối cùng đi ngủ, cũng là người đầu tiên thức dậy, như thế gánh cả gia đình trên đôi vai gầy. Những hình ảnh ấy, mỗi mùa Vu Lan về, lại ùa đến như những đợt sóng, khiến tôi nghẹn ngào.

Người ta thường nói: có cha mẹ, ta còn nơi để trở về. Tôi chưa từng nghĩ có một ngày cha mẹ sẽ rời xa, cho đến khi điều ấy xảy ra. Từ đó, tôi mới hiểu hết ý nghĩa câu hát: “Ai còn mẹ, xin đừng làm mẹ khóc...”. Bởi vậy, những bông hồng đỏ và trắng cài lên áo trong mùa Vu Lan trở thành một dấu nhắc đặc biệt về tình cha mẹ.

Người được cài bông hồng đỏ là người vẫn còn cha mẹ để yêu thương và phụng dưỡng. Người cài bông hồng trắng trên ngực áo như tôi là người đã mất cha mẹ. Màu trắng gợi niềm nhớ thương, nhắc mỗi người biết trân trọng tình thân khi còn có thể.

Ngày trước, mỗi ngày tôi vẫn thường pha tách trà, đơm bát cơm dâng cha mẹ như một cách báo hiếu nhỏ nhoi. Hôm nay, thấp nén nhang trầm trước mâm cơm, tôi gửi vào làn khói những lời nhớ thương. Tôi tin rằng, dù cha mẹ đã ở một nơi xa, tình yêu thương vẫn là sợi dây vô hình kết nối những người thân yêu.

Trời về đêm, mưa ngâu đã tạnh. Trăng nhô lên, ánh sáng dịu dàng trải xuống con ngõ nhỏ. Ngẩng nhìn vầng trăng, tôi cảm thấy như bóng dáng cha mẹ hiền hòa đang dõi theo tôi. Vu Lan năm nay, tôi viết những dòng chữ này như một lời nguyện cầu mong cha mẹ được an yên.

Cầu mong những ai còn cha mẹ hãy biết trân trọng từng phút giây còn được ở bên đấng sinh thành. Và mong rằng “hiếu ân” không chỉ hiện hữu trong mùa Vu Lan, mà sẽ tỏa sáng trong mỗi ngày.

Tác giả: **Trà Bình**